

ἀπ' τὴ μήτρα; Ἢ πέθαινα κ' ἔτσι
δὲ θὰ μ' ἔβλεπε μίτι καὶ θάμουν
σὺν ποτὲς νὰ μὴν ὑπαρῶ. Ἡ τέλος
ἀπ' τὴ μήτρα σὸ μνήμα ὀλοῖσα
γιατὶ τίχα δὲ βούλιαξα; Ἡ μήπως
λιγιστὲς δὲ δὲν εἶναι κ' οἱ μέρες
τῆς ζωῆς μου; Τραβήξου λιγάκι
ν' ἀνεσάνω κ' ἐγώ, προτοῦ πάρω
τὴν ἀνήστρεφτη στρατά τοῦ μαύρου
κ' ὀλοσκότεινου κόσμου, ὅπου ἀχτίδα
δὲν ὑπάρχει φωτός, κ' ὅπου ἀνθρώπους
δὲ βολαῖ ζωντανὸς ν' ἀπαντήσεις.

(Μετάφραση)

Κ. Φ. ΙΛΙΓΓΟΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

Εἴμαστε φίλοι, τρεῖς μῆνες τώρα, χωρὶς νὰ
χομε μιλήσει ποτέ, χωρὶς νὰχομε ποτέ χαι-
ρευιστῆ.

Καθότανε ἀντικρὺ σὸ σπιτί μου. Εἴτανε
ἕνας γερο-πρόσφυγας ἀπὸ τὰ παράλια, ἢ ἀπὸ τὰ
βάθη τῆς Μικρασίας—δὲν ξαίρω—καὶ τοῦ στή-
σανε ἢ τὴν ἔστησε μοναχός του—οὔτε αὐτὸ δὲν
τὸ ρώτησα—μὴ καλύβα ξυλένια στὴ γωνιά, ἐκεῖ,
σὸ οἰκόπεδο. Δὲν ἔχουν περάσει πολλὲς ἡμέ-
ρες πὸν ἄλλοι, δικοὶ του ἴσως κ' αὐτοί, πρόστε-
σαν ἕνα κομμάτι μὲ πλιθιά στὴν καλύβα καὶ
τῆς ἔβγαλαν τὶς σανίδες ἀπὸ τὴ μὴ πλευρὴ καὶ
τὶς ἔβαλαν σκεπὴ σὴν πλίνθινι κάμαρα κ' ἔτσι
ἔγιναν δυὸ κατοικίες.

Τὸ φίλο μου τὸν ἔβλεπα ταχτικά κάθε πρωτὸ
πὸν ἀνοιγα τὴν ὀξόπορτά μου νὰ βγῶ ἔξω. Κα-
θότανε σὲ μὴ πέτρα, πλάι στὴν πόρτα τῆς κα-
λύβας, κ' ἔπινε σὲ μὴ παφιλένια τσάσκα τὸν
καφέ του, ὅταν εἶχαν ξηπ ἤσει κ' οἱ ἄλλοι καὶ
τοῦ τὸν εἶχαν ἔτοιμάσει, ἢ περιμένε μ' ἐγκαρτέ-
ρηση νὰ ξυπνήσουν καὶ νὰ τοῦ τὸν ἔτοιμάσουν.
Μερικὲς φορὲς τὸν ἔβλεπα καὶ τὸ μεσημέρι πὸν
πήγαινα σπιτί νὰ κάθεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ
σπιτιοῦ μου, τὸ κάπως ἡσκιερὸ. Ἴσως νὰ μὲ
πρόσεχε κ' αὐτὸς τὴ στιγμή πὸν ἔφευγα ἢ πὸν
πήγαινα σπιτί μου.

Σήμερα τὸ πρωτὸ πὸν ἀνοιξά τὴν ὀξόπορτά
μου, στὴ γωνιά πὸν καθότανε ὁ φίλος μου εἶδα
στημένο τὸ φτωχικὸ καπάκι μίς νεκρόκασας.

—Μπᾶ! συλλογίστηκα. Ὁ φίλος μου στὴ
γωνιά του πάλι, μὲ τὴ διαφορὰ πὸς σήμερα
ἔγινε καπάκι νεκρόκασας! Τί περίεργο πρᾶγμα
ἢ ζωὴ. Ὁ ἀνθρώπος νὰ γίνεται καπάκι νεκρό-
κασας!...

Καὶ κατηφόρισα μὲ τὴν ψυχὴ μου βαριά,
σιγομουρμουρίζοντας:

—Χτὲς ὁ φίλος μου ζωντανὸς ἐκεῖ στὴ γω-
νιά, ἀντικρὺ στὴν πόρτα μου. Σήμερα, στὴν ἴ-
δια θέση, τὸ καπάκι τῆς κάσας του. Αὔριο, ἢ
γωνιά ἀδειανή!... Νά ὄλο τὸ δράμα τῆς ζωῆς
σὲ τρεῖς τόσο διαφορετικὲς εἰκόνας!...

(Ἀπὸ τὶς «Τεφεμάδες»)

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΙΣ ΕΚΑΤΟΝ

Ἔτσι συνήθως γράφουμε. Εἶναι σωστο; Τί
λέει ὁ Φιλήντας; Μήπως εἶναι τ ἦ σ ἔ κ α τ ὄ,
δηλαδὴ τ ἦ σ μ ἄ ν ν α ς (=κεφάλαιου) ἔ κ α τ ὄ.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Τὸ τ ο ἰ ς ἀφτὸ εἶναι δοτικὴ παρμένη ἀπ'
τὴν καθαρέβουσα. Τὸ πήρανε οἱ ἐμπόροι κ' οἱ
τραπεζίτες ἀπὸ τὸ σκολεῖο, γιατί ἔτσι τοὺς τὸ
διδάξανε οἱ δασκάλου τους: π ἔ ν τ ε τ ο ἰ ς
ἔ κ α τ ὄ κτλ. Ὁ λαὸς τὸ λέει σ τ ἄ ἔ κ α τ ὄ, με-
ρικοὶ πάλι ἀπὸ ἐπίδραση τοῦ καθαρέβουσιὰ ν-
νικου τ ο ἰ ς ἄ posteriori: σ τ ἰ ς ἔ κ α τ ὄ,
ἐννοεῖται δ ρ α χ μ ἔ ς ἢ μᾶλλον λ ἰ ρ ε ς Ἡ
ἐρμηνεία πὸν δίνει ἀπ' τὰ ὕστερα ὁ κ. Πάλλης
τ ἦ ς (μ ἄ ν ν α ς) εἶναι ἔξυπνη, μὰ ὄχι ἐπιστη-
μονικὰ σωστή.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΨΥΧΑΡΗΣ

Στὰ θάμπη τ' ἀβασίλεφτα θὰ στέκη,
δαυλὶ τῆς Ἀνταρσίας, τὸνομά σου'
τῆς Τέχνης, ξυπολᾶς τ' ἀστροπελέκι,
στὴ μούχλα τῶν καιρῶν, μὲ τὴν ἀντρεία σου....

Ἐσοκίσεις, μὲ τ' ἀσύγκριτο πελέκι,
τοῦ λόγου τὴ σαπιλα, τριγυρὰ σου'
καὶ πνίγεις τὴν Παράδοση, πὸν πλέκει
φραγμὸ τῆς ἀσφυξίας στὰ παιδιὰ σου....

Στὸ φωτισμένο διᾶβα σου, καλέ μας,
μον.χα οἱ μικροὶ σ' ἔχουν πικράνει
κ' ὅσοι τυφλοὶ, σ' ἀρνοῦνται, Δάσκαλέ μας,

τὴ δόξα, πὸν τὸ πνέμα τους δὲ φτάνει'
—στὸ Ἔργο σου, ἀθάνατη, μὴ χάρη:
μᾶς ἔμαδες νὰ γράφουμε, Ψυχάρη!..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΠΡΟΚΟΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Μέσα στὴν ταβέρνα
ἕνας νιὸς ἐκέρνα
—συντροφιὰ χρυσή—
τὸ γλυκὸ κρασί.

Μέσα στὴν ταβέρνα
ἔπαιξε ἢ λατέρνα
καὶ εἴμουνα ἰσχυρή,
δ' ἔφαγα φιλί.

Μέσα στὴν ταβέρνα
ὁ ἦχος τῆς ἐπέρνα
κ' ἔμπαινε κ' ἐκύλα
στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα.

Μέσα στὴν ταβέρνα
ἕνας νιὸς ἐκέρνα
κ' ἀπ' τὸ κέραμά του
πὸ γλυκεῖ ἢ ματιὰ του.

ΑΙΛΗ Μ. ΙΑΚΩΒΙΔΗ